
Sergi Pàmies

El maquinista del temps

Vaig conèixer Màrius Serra en un restaurant (que va tancar), per participar en una conversa col·lectiva organitzada per una revista (que va desaparèixer) per parlar d'una generació de joves promeses (que, un cop caducada l'efervescència de l'etiqueta, va envellir tragicòmicament). No descarto que el moderador hagi mort. Sí que recordo que vam sopar bé, que el restaurant era a la part alta de Barcelona (això que, amb una pompositat falsament irònica, ara anomenen Upper Diagonal), que vam beure sense moderació i que un dels convidats, Rafael Vallbona, va tornar a casa en una moto d'alta cilindrada (ho sé perquè vaig estar patint fins l'endemà pensant que tindria un accident). Era a mitjans dels vuitanta i l'etiquetatge literari necessitava carn tendra. Doncs bé: la carn érem Serra, Vallbona i, si la memòria (devastada) no m'enganya, Jaume Capó, que aportava el toc balear i una fesomia d'enginyer atòmic letó superdotat a l'exili. Era poc abans que Maria Jaén publicés *Sauna*; si no, segur que l'haurien convidat.

Aquella nit Serra ja va demostrar que era un hiperactiu irredeempt: en comptes de publicar un primer llibre, com tothom, en va publicar dos alhora sense perdre el somriure ni l'energia juvenil que li permet portar arracada i, simultàniament, fer l'autòpsia vertical i horitzontal d'un vers en etrusc somniat per Borges. Unes setmanes més tard me'l vaig trobar en una mena de casal llibertari del Guinardó on, a més a més, feia mig de cambrer i mig de relacions públiques (o m'ho va semblar). El cas és que tinc prou elements per afirmar que Serra és com els malabaristes xinesos capaços de fer rodar simultàniament tres o quatre plats sense perdre mai el somriure ni vantar-se de les virtuts, el talent i la preparació que calen per fer rodar simultàniament tres o quatre plats i que el seu mètode d'administrar el temps té una dimensió quàntica que supera la categoria, definida per

Josep Maria Espinàs,
d'Home de fer feines.

D'això parla el seu penúltim llibre, *D'on trec el temps* (Ed. Empúries), que es presenta dilluns. Dic penúltim perquè no descarto que entre avui i dilluns en publiqui un altre,

Tinc prou elements per afirmar que Màrius Serra és com els malabaristes xinesos

que haurà de ser molt bo per superar l'interès d'aquest. *D'on trec el temps* és un híbrid de gèneres que, conscient de la vulnerabilitat estructural de la narrativa convencional, aporta diversitat de punts de vista per reflexionar sobre el temps entès com una matèria mutant susceptible d'inspirar tant un pregó, un article, un assaig, un poema, un tractat de verbologia retràctil i un dietari com contes tan rodons com (ovació!) *Donem-nos un temps*. Serra fa tantes coses que la gent li pregunta "¿D'on treus el temps?" no pas perquè els interessi la resposta, sinó perquè és la forma més educada de retret. En realitat li estan dient que fa massa coses i que això és sospitós. Però precisament perquè ho és (de sospitós), convé llegir *D'on trec el temps* per retrobar-se amb les sensacions més vives i estimulants que podem demanar a la lectura.